

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 240/04-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. augusta 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Štefana Petra, bytom Š., zastúpeného advokátom JUDr. I. K., B., vo veci porušenia jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 SŽ 143/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Štefana Petra o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júna 2004 doručená sťažnosť Štefana Petra (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 SŽ 143/03.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti opisuje, že ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 93/04 –11 z 10. marca 2004 odmietol jeho sťažnosť, v ktorej namietal porušenie jeho práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 SŽ 143/03, ako zjavne neopodstatnenú.

Ďalej uvádza:

„Po 2. 4. 2004, kedy bolo sťažovateľovi doručené uznesenie ústavného súdu č. k. III. ÚS 93/04-11 sa v jeho veci stali nasledujúce právne významné skutočnosti:

Uznesením sp. zn. 4 SŽ 143/03 z 20. 2. 2004 (doručeným 22. 4. 2004 - doručované vyše dva mesiace!) najvyšší súd zastavil konanie o návrhu sťažovateľa zo 16. 10. 2003. V odôvodnení tohto uznesenia najvyšší súd uviedol, že konanie zastavuje preto, lebo v ňom nejde o nárok, o ktorom má odporca rozhodovať ako orgán verejnej správy v správnom konaní. Z toto vyplýva, že nie sú splnené podmienky, za ktorých by mohol súd vo veci konať. (...) Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ dňa 4. 5. 2004 prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie, v ktorom rozsiahle oponoval právnemu názoru najvyššieho súdu. (...)“

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti opisuje konkrétne dôvody nespokojnosti s citovaným uznesením ústavného súdu a s uznesením najvyššieho súdu pod sp. zn. 4 SŽ 143/03. Preto podal 13. apríla 2004 sťažnosť aj Európskemu súdu pre ľudské práva v Štrasburgu.

Sťažovateľ v závere sťažnosti uvádza *„S ohľadom na skutkové okolnosti vyplývajúce z listinných dôkazov v spise zn. III. ÚS 93/04, na obsah tejto ústavnej sťažnosti*

a pripojených listín, po preskúmaní spisu sp. zn. 4 SŽ 143/03 žiadame, aby ústavný súd rozhodol nasledujúcim nálezom

1) Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 SŽ 143/03 porušil základné právo Štefana Petra na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho právo na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

2) Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa prikazuje, aby vo veci sp. zn. 4 SŽ 143/03 konal bez zbytočných prietáhov.

3) Štefanovi Petrovi priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 150-tisíc korún, ktoré mu je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4) Štefanovi Petrovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť mu na účet právneho zástupcu JUDr. I. K., do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci,

o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd v posudzovanej veci zistil, že sťažovateľ doručil ústavnému súdu 2. júna 2004 podanie, ktoré sa týkalo toho istého konania na najvyššom súde, ktoré posudzoval ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti 10. marca 2004.

Ten istý nárok na ochranu ústavnosti uplatnil sťažovateľ aj v tomto konaní. Tvrdí, že bolo porušené jeho základné právo na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 v konaní najvyššieho súdu vedenom pod sp. zn. 4 SŽ 143/03.

Z týchto právne významných skutočností vyplýva, že ústavný súd by mal opätovne konať a rozhodovať vo veci, o ktorej už rozhodol. Tento záver platí najmä s poukazom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola doručená ústavnému súdu po uplynutí dvoch mesiacov (2. júna 2004) od toho, ako mu bolo doručené uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 93/04 z 10. apríla 2004 (2. 4. 2004), počas ktorého obdobia mal byť najvyšší súd podľa tvrdenia sťažovateľa nečinný. Ide o také krátke obdobie, ktoré vylučuje, aby ústavný súd, ak by nepovažoval sťažnosť za neprípustnú, mohol rozhodnúť inými výrokmi, než ako bolo rozhodnuté vo veci sp. zn. III. ÚS 93/04.

Vychádzajúc z tohto názoru považuje ústavný súd predmet konania v tejto veci za rovnaký s predmetom konania vo veci sp. zn. III. ÚS 93/04. Totožnosť veci nenarušuje uplynutie dvoch mesiacov. Táto doba by žiadnym ústavne významným spôsobom neovplyvnila pôvodné rozhodnutie ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti.

Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť podaná po takej krátkej dobe od doručenia uznesenia o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti nie je prípustná pre prekážku rozhodnutej veci podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a rozhodol o nej tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, nemalo už význam zaoberať ďalšími nárokmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. augusta 2004